Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз (201) 451-2200

РІК XCII Ч. 195. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 11-го ЖОВТНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, OCTOBER 11, 1985 No. 195. VOL. XCII

В Гарварді відбувається конференція про Україну в 1980 роках

Кеймбридж, Масс.(ФУК) — У Гарвардському університеті відбувається наукова конференція, присвячена сучасним проблемам поневоленої України.

У трьох сесіях, 11-го і 12-го жовтня розглядатимуть такі основні теми: суспільство й економіка, наука й національна спадщина, політика. Четверта сесія призначена на підсумки й перспективи.

У конференції виступають з доповідями професори кількох передових університетів, спеціялісти їхніх дисциплін у пов'язанні з українознавством: Володимир Бандера, Роман Шпорлюк, Богдан Боцюрків, Петро Потічний, Богдан Струмінський, Ярослав Білінський, як теж д-р Олександер Мотиль, Роман Сольчаник, д-р Патриша Ґримстед, д-р Джеймс Мейс, д-р М. Байссінгер, Пол Ґобел, із Державного департаменту ЗСА, як теж організатори конференції - проф. Григорій Грабович і д-р Любомир Гайда.

Конференція відбувається під егідою УНІГУ, Російського дослідчого центру й факультету славістики.

При кінці цього місяця, 25-26 -го жовтня, відбудеться друга не менш важлива конференція на тему „Інтеграційні процеси української економіки в історичній перспективі". У трьох сесіях доповідатиме 14 науковців спеціялістів, в тому дев'ять не-українців.

Інститут Америки відкриває сезон

Ню Йорк. — Український Інститут Америки повідомляє про відкриття осіннього сезону та проголошення створення Українського Домунетального і Дослідчого Центру, в неділю, 13-го жовтня, о год. 4-ій по полудні у власних приміщеннях..

В програмі проф. д-р Тарас Гунчак, директор центру, представить цей історичної ваги проєкт.

Відтак розвагові точки та товариська зустріч при перекусці.

Відправлять Богослуження за св.п. С. і М. Витвицьких

Ню Йорк. — У 20-ту річницю смерти св.п. Степана Витвицького, Президента Української Народної Республіки, та в 22-гу річницю смерти його дружини, св.п. Мелянії із Стельмахових, будуть відправлені в суботу, 19-го жовтня ц.р., такі Заупокійні Богослуження: в церкві Покрови Божої Матері в Ню Йорку на Бронксі, в церкві оо. Василіян в Ґлен Ков та в церкві св. Юра в Ню Йорку о год. 7-ій вечора.

Того ж дня о год. 2-ій по полудні буде відправлена Панахида над могилою Покійних на українському православному цвинтарі в Баунд Бруку.

Сповіщаючи про це рідних, приятелів і знайомих, просять о молитви за Покійних син, невістка і внуки.

Ню Йорк не забуває про пам'ятник у Вашінґтоні

Ню Йорк. — Уважаючи обов'язком української громади в Америці не тільки побудову пам'ятника Т. Шевченкові в столиці Америки, а також і тримання цього пам'ятника в гідному стані та беручи під увагу потребу відповідного фонду для цієї цілі, Рада директорів Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч", в Ню Йорку в порозумінні з Науковим Товариством ім. Т. Шевченка в Ню Йорку, постановила відкрити окреме конто для тієї цілі й вплатити на те конто перший свій даток у сумі 1,000 дол., сподіваючися, що в слід за тим підуть і інші українські організації й поодинокі громадяни.

Цим конто, що є вільне від оподаткування, завідує тимчасом НТШ в Ню Йорку.

Датки на цю ціль можна посилати на адресу: „Self Reliance" (N.Y.) Federal Credit Union. 108 Second Ave, New York, N.Y. 10003, зазначуючи ціль: Shevchenko Scientific Society, Inc. acc. No. 12091.

Проф. В. Маркусь переобраний на голову Історично - філософічної Секції НТШ

Ню Йорк. — В суботу, 28-го вересня ц.р., відбулися у будинку централі НТШ в Ню Йорку Загальні збори Історично — філософічної Секції НТШ.

Відкрив збори голова Секції професор Лойоля університету в Чикаґо Василь Маркусь, головував д-р Василь Ленцик, професор Духовної Академії в Стемфорді і генеральний секретар НТЛ , секретарював проф. М. Кушніренко. Приявними були, як гості, голова Філологічної Секції проф. Василь Лев і голова Медично—біологічної Секції д-р Роман Осінчук. Обширний звіт про стан членства (30 дійсних членів в ЗСА, 17 в Европі, 10 в Канаді і один в Австралії), про їхню спеціяльність і процедуру вибору дійсних членів на членів -кореспондентів з-посеред звичайних членів склав прибулий з Парижу професор Паризького університету Сорбони Аркадій Жуковський. Саме тепер у ході знаходиться підвищення в ступені нових членів кореспонденційним шляхом, що вимагає чимало технічної праці, поруч із науковою працею, рекомендацією двома дійсними членами кожного кандидата на підставі наукового доробку кожного кандидата.

Звіт проф. Жуковського доповнив проф. Маркусь. Цей останній перебував рік у Парижі в Сарселі при праці над Енциклопедією Українознавства і це дозволило йому і замешкалому постійно в Парижі проф. Жуковському тісно взаємно співпрацювати, як голові й секретареві Секції.

У дискусії забирали слово д-р Ярослав Падох, ред. Іван Кедрин, проф. Олександер Домбровський і проф. А. Жуковський. Прийнято внесок проф. Ленцика, щоб кожний новообраний дійсний член НТШ виголосив інавґураційну доповідь на форумі НТШ. Висловено теж переконання, що треба при зберіганні строгої селекції—таки численніше притягати до НТШ членів кореспондентів і дійсних членів з молодшого покоління вчених та з-поміж прихильних чужинецьких науковців.

Переобрано давню Управу Секції: проф. В. Маркусь — голова, проф. А. Жуковський — секретар, проф. Ю. Старосольський — заступник голови.

„Повторяй за мною: українці не є росіянами"

Філядельфія (Я. Татомир). — У „Вашінґтон Таймсі" з 20-го вересня появився репортаж п.н. „Російський юнак здобув право залишитися у ЗСА". Слід сказати, що ця газета дуже позитивно ставиться до українців, помістила на своїх сторінках багато прихильних статтей на українські теми і згаданий репортаж про В. Половчака був написаний без злої волі якимсь не надто зорієнтованим репортером і пропущений неуважним редактором.

Незабаром „Вашінґтон Таймс" помістив два листи, які гостро засудили цей наголовок статті про Половчака. В одному з цих листів авторка пише між іншим: „... Повторяй за мною: українці не є росіянами, українці не є росіянами, українці не є росіянами..." авторкою цього листа є Мері-Анн Ріккен, членка Естонсько-американської крайової ради в Ню Йорку.

Другий гострий лист в обороні українськости В. Половчака був написаний Альґісом Сілясом, директором публічних зв'язків З'єднаного балтицько-американського крайового комітету у Роквіллі, Мериленд.

В Українському Музеї буде прочитана лекція з генеалогії

Ню Йорк. — „Українська генеалогія — хто я?" — така тема лекції, що її прочитає тут в Українському Музеї Алвін Капуста в суботу 19-го жовтня о год. 3:30.

Алвін Капуста, який працював у Державному департаменті як фахівець у справах народів СССР, цікавиться генеалогією і уже провів деякі досліди. Він написав працю про українських штундистів у Північній Дакоті.

У своїй лекції А. Капуста говоритиме про важливість усталення родинної історії кожного українського американця. Адже кожна українська родина має досить матеріялів щонайменше про три покоління, а інколи про п'ять і більше. Людина є містком між своїми предками і нащадками. Доповідач розповість про техніку генеалогічних досліджень, про важливість збирання даних від старших членів родини і зберігання зібраних матеріялів. Він також говоритиме про можливість організації сховища українських генеалогічних матеріялів, подібно до сховищ, що їх має організація Дочки американської революції та мормони. А. Капуста порушить проблеми генеалогічних досліджень в Україні.

Вступ на лекцію для членів Українського Музею вільний, для не-членів — за добровільними датками.

Вибір кралі і князівен буде кульмінаційною точкою Балю преси

Мгр О. Луцький в редакції „Свободи".

Джерзі Ситі, Н.Дж. — У вівторок, 8-го жовтня ц.р., редакцію щоденника „Свобода" відвідав її пресовий кореспондент мгр Олександер Луцький із Філядельфії, Па., який поділився деякими інформаціями про недалекий вже Баль української преси. Цей, вже 13-ий з черги Баль преси, що його влаштовують спільними заходами Фінансова комісія СФУЖО під проводом її голови Марії Харини і Спілки Українських Журналістів Америки під головуванням ред. Ольги Кузьмович, відбудеться в суботу, 2-го листопада ц.р., в залі св. Йосафата, при вулиці Дистон і Дитман на Франкфорді у Філядельфії.

Під час балю буде вибрана краля і дві князівни української преси в ЗСА на 1985 рік. Вибір проведе п'ятичленне жюрі під проводом ред. Оксани Драган-Кравців, керівника Українського відділу радіовисильні „Голос Америки" у Вашінґтоні, на підставі різних устійнених критерій, які, до речі, в жадному випадку не будуть чимось подібним до іспиту зрілости шкіл українознавства.

Діловий комітет балю вірить, що поміж українською молоддю знайдеться багато молодих дівчат, що радо будуть репрезентувати українську пресу, і що цьогорічний Баль преси пройде з таким же великим успіхом, як і всі попередні. Деякі часописи і журнали вже зголосили своїх репрезентанток. Діловий комітет звертається до української преси — часописів, журналів, видань і їх репрезентанток не чекати до останнього реченця, тобто до 20-го жовтня ц.р., а висилати зголошення чимскорше на адресу референтки вибору кралі й князівень: Mrs. Chrystyna Kulchycky, 2216 Lenola Rd., Cinnaminson, N.J. 08077; tel.: (609) 829-4801, бо треба вчасно приготувати сторінки зі знімками кандидаток на кралю і князівень, щоб подати їх до української преси.

Учасники балю з-поза Філядельфії можуть заздалегідь замовляти нічліг за поміркованy ціну у вигідному мотелі, недалеко від залі, де відбуватиметься баль: Sheraton Motel Inn, 9461 Rossevelt Boulevard, Philadelphia, Pa., tel.: (215) 671-9600.

ВІДКЛИКАННЯ

Управа 64-го Відділу в Ню Йорку повідомляє, що „Жива газета", яка мала відбутися в суботу, 12-го жовтня ц.р., не відбудеться з огляду на конференцію, яку влаштовує в тому самому часі Наукове Товариство ім. Шевченка для вшанування пам'яті поета Василя Стуса. „Жива газета" відбудеться в суботу, 16-го листопада ц.р.

ВОЛОДИМИР ПОЛОВЧАК СТАВ ГРОМАДЯНИНОМ ЗСА

Володимир Половчак зі сестрою Наталкою після заприсяження і отримання американського громадянства.

Вашінґтон. — Коли 3-го жовтня ц.р. Володимирові Половчакові сповнилося 18 років і він став повнолітним, адвокат Юліян Куляс вніс в його імени аплікацію на отримання громадянства в З'єднаних Стейтах Америки.

У вівторок, 8-го жовтня, у Вашінґтоні відбулося заприсяження В. Половчака. Потім у приміщенні Сенату на Капітолі Інститут свободи, який об'єднує молодих американців консервативних поглядів, і Федерація свободи-коаліція вихідців з комуністичних країн, влаштували святкову церемонію отримання В. Половчаком американського громадянства.

„Багато людей сприймають свободу як природний дар долі, але я до таких людей не належу", — сказав Володимир Половчак перед тим, як прийняти присягу громадянина ЗСА. „Боже, благослови Америку!" — так закінчив він свій короткий виступ.

П'ять років боротьби за свободу, за право стати повноправним громадянином ЗСА, залишилися позаду. Нині вже ніякі сили не здатні вернути В. Половчака проти його волі туди, звідки він приїхав у 1980 році дванадцятирічним хлопцем з батьками і сестрою Наталкою.

Стало відомо, що одна з телевізійних компаній запропонувала Половчакові написати сценарій про його боротьбу за право жити в З'єднаних Стейтах Америки. Також існують можливості накручення фільму про його боротьбу в судах за право перебування в ЗСА.

У СВІТІ

РОЗРИВИ БОМБ в Західній Німеччині, Бельгії, Франції й інших европейських країнах, створюють атмосферу терору серед европейського населення, кажуть політичні спостерігачі. Терористичною діяльністю в Европі займаються, мабуть на доручення КҐБ, ліві і комуністичні організації. Запальні бомби викликають звичайно пожежі і паніку, яку власне терористи намагаються створити. Крім підкладування бомб під різні, в більшості урядові об'єкти, пацифісти на спілку з комуністами влаштовують публічні демонстрації і протестують проти метод поліції обмежувати їхню свободу. В. Гамбургу, наприклад, демонстранти несли плякати з написами: „поліційні вбивці воюють з антифашистами", „поліціянти є звичайними вбивцями" та інші. Тільки у трьох згаданих країнах поліція арештувала понад 200 осіб, а кількадесять осіб були поранені в наслідок пожарів та в інших обставинах.

НА ФАЛКЛЯНДСЬКИХ островах відбулися в неділю, 6-го жовтня, вибори до місцевої самоуправи, до якої переважно були обрані противники прилучення островів до Арґентини. Війна в 1982 році між Великобританією і Арґентиною за острови ще й досі залишилася живим спогадом серед 1,900 мешканців островів, які бажають залишитись вільними із своєю самоуправою і під протекторатом Великобританії.

ОХОРОНЦІ ТЮРМИ для політичних в'язнів в місцевості Лехіце в Польській Народній Республіці, побили до крови одного із провідних лідерів забороненої робітничої профспілки „Солідарність" Владислава Фразенюка. Інший речник „Солідарности" Збігнєв Ромашевскі заявив, що працівники державної служби безпеки поламали Фразенюкові ребра, побили голову і на протязі кількох годин не давали йому медичної допомоги. Перед тим Фразенюк сидів два тижні у спеціяльному карцері за те, що протестував проти поганих умов в тюрмі.

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКА ГАЗЕТА „Дер Шпіґель" помістила інформацію свого кореспондента в Москві про те, що існує можливість звільнення і випущення на Захід Анатолія Щаранського, одного з провідних жидівських активістів, засудженого совєтським судом на 13 років ув'язнення за нібито шпигунство в користь ЗСА. Такий дозвіл на виїзд правдоподібно отримає академік Андрей Сахаров і його дружина Єлена Боннер, очевидно, якщо вони цього бажатимуть, бо досі Сахарови не бажали покидати Совєтського Союзу без права повороту.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ізраїльського уряду Шімон Перез заявив кореспондентам, що ізраїльська політика у відношенні до всяких терористичних груп й далі залишається незмінною. „Ми не будемо говорити з терористами і піддаватися їхнім вимогам, не зважаючи на обставини", — заявив Перез. Деякі держави світу почали стосувати тиск на Ізраїль, щоб він не робив перешкод у справі звільнення італійського корабля, пасажирів і залоги з рук палестинських терористів. Як відомо, терористи домагаються звільнення 50-ох в'язнів з тюрем в Ізраїлі.

ЄПИСКОМ АНГЛІКАНСЬКОЇ Церкви в Південно-Африканській Республіці Дезмонд Туту заявив кореспондентам, що він ніколи не припинить своєї діяльности в користь знесення політики апартеїду в ПАР і надання повних громадянських прав для чорного населення, яке являється автохтонами тієї держави. Неспокої в Південній Африці продовжуються і кожного дня гинуть люди. Поліційні і військові відділи мають повні руки праці в самому Йоганнесбурґу, в околиці Преторії, Порт Елізабету, Кейп Тавну та інших місцевостей.

ДРАМА ІЗ ЗАХОПЛЕННЯМ КОРАБЛЯ ТЕРОРИСТАМИ ЗАКІНЧИЛАСЯ

Каїро, Єгипет. — Дводенна драма із захопленням палестинськими терористами італійського пасажирського люксусового корабля „Ахіллє Ляро" закінчилася нібито щасливо для переважаючої більшости пасажирів і обслуги, за винятком одного старшого пасажира з Ню Йорку Леона Клінґгоффера, якого в останній хвилині переговорів египетських урядових чинників із захоплювачами, терористи вбили, а радше вкинули в море, не зважаючи, що він був прикований до інвалідського візочка з допомогою якого рухався після двох ударів мозку.

Офіційно про смерть Клінґгоффера повідомив родину Державний департамент після того, як амбасадор З'єднаних Стейтів Америки до Єгипту Ніколас А. Веліотес особисто перевірив цю справу в египетських поліційних чинників. Чотирьох терористів заарештувала египетська поліція і були здогади, що у зв'язку з вбивством американського громадянина їх видадуть Італії, або ЗСА, в крайньому випадку поставлять перед суд справедливости в Єгипті. Так однак не сталося. У четвер, 10-го жовтня ц.р., в ранніх годинах египетське радіо повідомило, що терористів передано в руки Палестинської Визвольної Організації, згідно з ранішим домовленням між египетськими речниками і лідером ПВО Ясіром Арафатом, який, як кажуть політичні спостерігачі, відіграв ключеву ролю у закінчення цієї драми, яка могла закінчитися для 400 осіб дуже трагічно.

Египетський міністер закордонних справ Есмат Абдель Меґуід переслав на руки прем'єр-міністра італійського уряду Бетіно Краксі докладне вияснення закінчення драми захоплення, переговорів і передачі терористів в руки ПВО, а копію цього вияснення передав американському амбасадорові Н.А. Веліотесові, який, з доручення Державного департаменту у Вашінґтоні, висловив незадоволення Адміністрації президента Роналда Регена египетським полагодженням тієї справи, а головно випущенням на волю винних за захоплення корабля і вбивство людини терористів. Офіційні египетські речники виправдуються тим, що рішення, чи зглядно домовленість між ними і Я. Арафатом, який був фактичним посередником в тій справі, запало ще перед вбивством Клінґгоффера.

У зв'язку із таким розвитком подій, деякі кола в ЗСА пропонують, щоб Уряд Р. Регена застановився над евентуальною відплатною акцією проти терористів, щось на взірець відплати ізраїльських літаків в Тунісі за вбивство трьох ізраїльських громадян на Кипрі. Речник Білого Дому Леррі Спікс заявив офіційно кореспондентам, що Адміністрація поважно застановлятиметься над такими можливостями. ЗСА шукатимуть за терористами, щоб леґально покарати їх за вбивство.

Закінчення цього черґового терористичного акту без більших людських жертв, викликали велику радість в Італії, бо жадний із 314 членів залоги не постраждав у випадку.

В АМЕРИЦІ

НА ОБ'ЄДНАНОМУ ЗАСІДАННІ Міжнародного валютного фонду і Світового банку, секретар Департаменту фінансів ЗСА Джеймс Бейкер заявив, що З'єднані Стейти повинні навести економічний порядок у себе вдома, перше ніж розглядати питання про збільшення фінансової допомоги країнам третього світу. Програми, запропоновані ЗСА, не передбачають збільшення кредитів країнам, які мають велику зовнішню заборгованість. Дж. Бейкер запропонував створити новий резервовий фонд для надання кредитів. Цей фонд буде тісно співпрацювати з комерційними банками.

В ПЕКІН З ОФІЦІЙНОЮ візитою прибув начальник штабу військово-повітряних сил ЗСА генерал Чарлз Ґабріел. Це перша візита американського начальника штабу з 1949 року. Під час своєї шестиденної візити генерал Ч. Ґабріел проведе переговори про продаж Китаєві американської зброї і відвідає ряд об'єктів китайських військово-повітряних сил.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД Реґен прийняв у вівторок, 8-го жовтня, прем'єр-міністра Сінгапуру Лі Кван Ю. Під час зустрічі оба лідери ще раз підтвердили своє неґативне ставлення до політики протекціонізму і зійшлися на тому, що основна увага повинна бути спрямована на розширення вільної торгівлі. Звертаючись до Лі Ю, президент Р. Реґен сказав: „Я впевнений, що ви погодитесь, що вільна і відкрита торгівля є основним елементом нашого економічного успіху".

У ШПИТАЛІ В ЛЕЙКВУДІ, Ню Джерзі, на 90-му році життя помер Сергей Жаров, засновник і керівник хору донських козаків, в якому співало також багато українців, зокрема членів Капелі Бандуристів і серед них відомий тенор Ігор Зайферт. Створений 65 років тому на пустинному грецькому острові Лемнос, хор С. Жарова об'їхав увесь світ, давши понад 10,000 концертів. На багатьох його концертах збиралося до 7,000 і більше слухачів. Великими накладами розходилися по всьому світі платівки хору.

В НЮЙОРКСЬКОМУ МЕДІСОН Сквер Ґарден відбувся виступ керівника секти „Чорних мусулман" провідника Луїса Фарракана. Цим виступом завершилася його поїздка по 14-ох містах Америки. Обвинувачуючи Уряд ЗСА і великих промисловців в тому, що вони всіма способами перешкоджають економічному процвітанню чорного населення Америки, Л. Фарракан запитав: „Доки це буде продовжуватися? Ви дійсно хочете, щоб ваші раби повстали і вийшли на битву з вами?" Фарракан сказав, що вороги намагаються наклепом ослабити силу його слова і ставлять кінцевою метою його фізичне знищення.

У ПОНЕДІЛОК, 7-ГО жовтня, на швидкісній дорозі в Сакраменто, столиці стейту Каліфорнія, зударилися 33 авта, в результаті чого загинуло 10 осіб, а багато пасажирів потрапило до лікарні в критичному стані. Катастрофа сталася через те, що по боках дороги горіла трава і дим окутав дорогу.

РЕСПУБЛІКАНЦІ В СЕНАТІ стейту Ню Йорк скептично поставилися до пляну економічного розвитку стейту, що його запропонував губернатор Ню Йорку Маріо Квомо. Плян був названий „реторикою, повною надій і мрій". Деякі пропозиції М. Квомо, такі як організація стейтового експортно-імпортного банку і створення міських промислових зон з метою дістати додаткові робочі місця, на думку деяких сенаторів, заслуговують на увагу законодавців.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Тиха дипломатія

Відомо, що затяжна громадянська війна в Ливані поширилася також на страхітливий терор супроти тих країн, які прагнули завести там лад і правопорядок. Предметами терористичних актів стали військовики і цивільні громадяни Америки, Франції і Італії. Підкидувано бомби під амбасади, вбивано сотні вояків вибухами автомашин, навантажених динамітом, схоплювано дипломатів із вулиць. Останнім актом такого терору було схоплення сімома терористами італійського пасажирського корабля на Середземному морі із 450 особами на покладі, між ними 20-ма американцями. Морські пірати, фанатичні мусулмани, погрожували, що вбиватимуть усіх закладників по одному, аж поки Ізраїль, Кувайт і Італія не звільнять усіх терористів, що їх там арештовано в різний час в наслідок різних терористичних актів.

У західньому світі, зокрема в Америці, загальний настрій був і є такий, щоб проти терористів перевести збройну акцію. Західні держави розпоряджають могутньою збройною силою та зокрема вишколено з'єднання для боротьби проти терористів. Однак уряд країн НАТО, зокрема ЗСА, зволікали й заявлялися проти збройної акції, як методи визволювання схоплених громадян чи щоб просто пімстити доконаний злочин. Президент Реґен заявив був свого часу, що „злочин не може перейти безкарно", проте насправді йшов за порадами свого дорадника у справах крайової безпеки Роберта МекФарлейна і секретаря Департаменту оборони Каспара Вайнберґера, щоб не переводити збройних дій, які тільки загострять ситуацію і не дадуть миру. На цьому тлі буцім то прийшло до непорозуміння між Вайнберґером та державним секретарем Джорджом Шулцом, ніби прихильником збройної дії.

У минулу середу, 9-го жовтня ц.р., скінчилася остаточно сумна пригода італійського прогулькового корабля „Ахілля Лявро": пірати, що захопили корабель і відгрожувались, що переведуть масакру подорожніх та членів залоги, скапітулювали і піддалися. Де вони тепер перебувають — невідомо, але є припущення, що їх вивезли вже з Єгипту. Там часом після першої радости на вістку, що усі пасажири та залога корабля щасливо врятовані, прийшла друга сумна і неймовірно траґічна вістка, яку після перших непорозумінь таки потвердив речник президента Роналда Реґена Ларрі Спікер, що терористи вбили і вкинули в море недалеко Сирії одного із американських пасажирів 69-літнього Леона Клінґґоффера з Ню Йорку що був прикований до інвалідського крісла після двох атаків паралічу.

Точний перебіг того вбивства подав капітан корабля. При тому ствердженo, що терористи хотіли вбити ще і другого пасажира — американську горожанку Мілдред Голдс також з Ню Йорку, але вона благала в терористів пощади і її залишено в живих.

Усе ж таки показується, що „тиха дипломатія", яка у своєму запіллі має збройну силу, таки корисніша, як збройна сила, яка не рахується з політичними наслідками і тільки збільшує і так уже макабричне число невинних людських жертв.

На зміну того, що згинула тільки одна людина і що терористи залишили корабель напевно вплинула погоня за тим кораблем італійських і французьких військових кораблів, яким ЗСА обіцяли також підтримку Шостою фльотою. Новітні морські пірати зрозуміли, що хоч вони можуть вбити невинних цивільних пасажирів і членів залоги, проте самі напевне не загинуть — і воліли зберегти власне життя.

ПРИХИЛЬНИКИ ТЕРОРИСТИЧНОЇ організації Джігад, які ведуть „святу війну" в обороні Ісляму, заявили західнім кореспондентам, що американські і совєтські закладники не будуть звільнені до того часу поки З'єднані Стейти Америки і Совєтський Союз, які мають найбільший вплив у світі, не заініціюють міжнародної конференції для припинення громадянської війни в Ливані, яка триває вже 10 років і коштувала цьому народові багато людських жертв. Організація Джігад звернулася з проханням до всіх ливанських груп не звільняти з полону також інших закладників, зокрема французів, британців та інших.

ПРИЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН наказав заборонити в'їзд до З'єднаних Стейтів Америки усім кубинським урядовим особам. Це адміністративне зарядження наступило у відплату за кубинську відмову від полагодження еміграційних домовленостей. Кубинські речники заявляють, що Гавана анулювала домовленість після того, як Адміністрація Р. Регена наказала започаткувати радіопередачі на Кубу й інші центральноамериканські держави еспанською мовою з радіостанції „Марті". Тепер Куба матиме труднощі у полагодженні торговельних справ у Вашінґтоні і в Об'єднаних Націях, — кажуть спостерігачі.

Ол. Зозуля

СПАДКОЄМЦІ СТАЛІНА

II

Брежнєв відзначився тим що заморозив „відлигу", відновив концтабори, дав дозвіл жидам переселятись до Ізраїля та почав купувати нестачу хліба в Америці. Національну політику почав розв'язувати натиском на русифікацію своєрідними заходами: по містах збільшувати години російської мови, літератури та історії. А найбільш трагедія в тому, що послідовно досі переселюють російське населення в українські села. Наприклад, на Чернигівщині є вже села де проживає понад десять націонaльностей.

П'ятий спадкоємець М. Ґорбачов відрізняється, покищо, від своїх попередників тим, що непричетний до революційних завоювань, примусового колгоспного рабства, штучного голоду та нищення селянства і трудової інтелігенції. Під час війни був політиком і навіть зазнав окупаційного поневолення.

Після війни, зразу ж комсомолізувався, що дало можливість набути вищу освіту (економічної і правничої) та здобути партійного квитка. Хоч у номенклятурі ЦК числилось тисячі героїв війни, Ґорбачов швидко посів місце обласного керівника, а невдовзі і члена ЦК партії. Така коротенька автобіографія нинішнього глави совєтської імперії.

Тепер західні політики намагаються розгадати Горбачова, як політика стратега і економічного реформатора. Американські державні чинники стверджують, що СССР-це велика потуга, що намагається засобами зброї і пропаганди опанувати світ і в першу чергу недорозвинуті держави. А політикани твердять, що СССР через п'ять років зазнає повного краху.

Відомий сенатор-демократ, Роберт Бирд, що очолював недавно двопартійну делегацію, про Горбачова висловився так: „Він, безумовно, видатна особа, хоч, звичайно, не якийбудь політичний гігант." Оцінка обережна, що викликає багатозначний знак запитання.

Тим часом, Ґорбачов, щоб вивчити соціялістичні болячки, пішов в народ: спілкується з робітниками, колгоспниками, науковцями і навіть з школярами. Таке спілкування з народом попередники його нехтували. Це ознака, що він задумав дещо переінакшити, особливо в перебудові сільського господарства. Ліквідувати колгоспи він не наважиться, бо це принесло б мільярди збитків. Поперше, існуюча сільсько-господарська техніка, що є в посіданні колгоспів, для дрібного господарства непридатна, а подруге, треба перебудувати заводи, щоб виробляти для індивідуального господарства ремaнент.

Відомо, що колгоспи не вспромозі забезпечити споживача хлібом і м'ясомолочними виробами. Адже в Союзі кожна людина пересічно споживає щоденно один фунт хліба — це 280 мільйонів фунтів! Купувати в Америці щороку хліб вже незручно. Якже вийти зі зачарованого кола?

У свій час Горбачов наказав науковцям дослідити столипінське нововведення — отруби (хутора) та господарювання поміщиків, які свої здобутки продавали на міжнародному ринку, бо хлібні лишки не було змоги реалізувати на місцевих ринках. І керували поміщицькими господарствами лише три особи: економ, гуменний і писар-рахівник.

У нинішньому колгоспі адміністрація складається з 60-65 осіб. Коли ж врахувати районних, обласних і республіканських працівників, що обслуговують колгоспи, то ця цифра збільшиться понад 50 тисяч дармоїдів, що сидять на шиї українських колгоспників. Скільки ж їх буде по цілому Союзі?

Очевидно, що про це становище в колгоспах знає Горбачов. Але, як зробити так, щоб кози були ситі і сіно ціле? Натяк на столипинські отруби говорить про те, що на верхах зароджується думка про перетворення колгоспів у невеликі кооперативні господарства з приватною ініціятивою. Якщо піти на такий риск, то треба відмінити плянування згори і дозволити реалізацію сільського - господарської продукції на вільному ринку. В такому разі, контроля партії зменшилася б до мінімуму. Чи на такий риск піде партія?

Думаю, що перебудова колгоспів почнеться з експериментів у окремих районах, це буде обережна і затяжна перебудова, бо вона ламатиме спеціялізовані господарства в які вкладено великі борги, які треба списати на збитки, або передати, як спадщину, новоутвореним малим господарствам.

Зараз великий галас учинився навколо зустрічі Регена з Горбачовим. Хоч є сподівання на розв'язку деяких міжнародних питань та зменшення озброєння двох потуг, але...якщо, навіть, ці питання будуть, в якійсь мірі полагоджені, це мало вплине на внутрішнє становище совєтської системи.

Ясно стане лише тоді, коли черговий партійний з'їзд винесе свої ухвали дій на найближчі роки. Покищо Горбачов, готуючись до з'їзду, підбирає на чолові місця своїх однодумців з молодшого покоління. Це говорить за те, що і склад ЦК буде омолоджено людьми, які голод і репресії пережили підлітками. Чи пам'ятають вони ці страшні роки? Чи думатимуть вони про свободу людини і її права?

Про свободу націй і права людини, Горбачов досі обходить мовчанкою. Але укомплектовує верхи правління, людини панівної нації — росіянами. Це дає підстави гадати, що на з'їзді про національне питання не буде мови.

Ольга Кузьмович

ДРУГА ЗУСТРІЧ ІЗ ЛЕОНІДОМ ПЛЮЩЕМ

Наша друга зустріч із Леонідом Плющем була зовсім неподібна до першої. Спільним було у ній хіба те, що і тоді у 1976 році, у великій залі Мангаттен центру у Ню Йорку і тепер говорив у більшості Плющ, а ми слухали.

Але під час першої зустрічі він палко висловлював незрозумілі для нас погляди, він п'янів ще почуттям несподіваної свободи слова, — і хоча ми говорили однією і тією ж самою мовою — він не розумів нас, а ми його. Він стояв тоді осамітнений на великій сцені, маючи лише піддержку своєї дружини — і здавалось тоді, що між нами, а ним була віддаль, якої не можна буде побороти.

Друга наша зустріч у Парижі, 20-го вересня 1985 року, мала зовсім інший характер. Тут говорила уже людина, яка багато пережила розчарувань, багато зрозуміла і мала відвагу признатися одверто до зревідування своїх поглядів.

Сидимо в гостинному мешканні українського ветерана армії УНР Вячеслава Лазаркевича і нас ділить лише вузький стіл. Завдяки сердечній опіці товаришки студентських років, а тепер товаришки по перу Катерини Штуль з „Українського Слова", перед нами відкривається нагода до цієї розмови і Л. Плющ радо годиться на інтерв'ю для „Свободи". На столі появилася, по-козацькому, пляшка, суха ковбаса і чорний хліб, а гостинний господар припрошує, розказуючи про те скільки вже зібрань відбулося протягом довгих років у його хаті.

Плющ раз-у-раз скручує пальцями папіроски і, здається, курить їх одну за одною, без найменшої перерви.

Але ми маємо лише одну годину часу, тож приступаємо до наших питань. Нас найбільше цікавлять міжнародні, а зокрема французькі зв'язки Л. Плюща, що їх він здобув після свого переселення до Франції, до якого причинилися саме чинники з кіл його спеціяльности — кібернетики.

Але Л. Плющ відразу заявляє, що від часу Мадридської конференції він розчарований докраю її перебігом, політику закинув, давні політичні зв'язки затратив, точніше розірвав.

З природи — він не політик і попав до неї через обставини, — так вияснює Л. Плющ. Він побачив, що професіоналізація політичної діяльности загрожує йому психічним самознищенням, що він іде вниз у своєму інтелектуальному розвої і тому перестав бути професійним політиком та перейшов у літературу. Усе ж він активно реагує на всі події і бачить, що тепер обставини прямо вимагають того, щоб відновити деякі давні зв'язки.

Тут ми перекидаємо розмову на рейки протиукраїнської акції, яка охопила західній світ, а особливо жидівську діяспору, і запитуємо нашого співбесідника про враження із останньої його поїздки до Ізраїля з нагоди відслонення пам'ятника українцям і посадження деревця у „саді праведних", як також і про його погляд на широко тепер відому книжку фільмової зірки Сімон Сіньйоре, у якій так негативно представлений Симон Петлюра і українці в загальному.

Л. Плющ голосно застановляється коли саме розпочалася ця протиукраїнська хвиля і ставить припущення, що вона в тісному зв'язку із роками 1982-83, коли українці вперше відкрили західньому світові очі на Великий голод. На цей час припадає також перша спроба співпраці жидівсько-української та акція у справі Бабиного Яру Івана Стебельського у Денвері, ЗСА. Для Плюща як і для нас немає сумніву, що джерело цієї протиукраїнської акції лежить у Москві. Він, однак, завважує, що саме тепер, перебуваючи в Ізраїлі, в часі тих урочистостей для українців, він помітив перелім у напрузі українсько-жидівських відносин.

— Це прямо фантастичне, що у Ізраїлі тепер поставили пам'ятник українцям, а у Франції таке зовсім неможливе! — каже Плющ.

Л. Плющ з досадою пригадує про це, що саме у Парижі французький уряд дав дозвіл совєтським чинникам виставити тут пам'ятник Тарасові Шевченкові і то ще біля української католицької церкви, забороненої в Україні.

Коли завважуємо, що все ж у Парижі стоїть пам'ятник нашому Кобзареві, Плющ цитує з пам'яті ствердження Троцького, який писав, що „Сталін ставив пам'ятники Шевченкові, щоб його ними знищити".

Тут наша розмова переходить на теперішнє, найближче серцю Плюща заціклення — літературу. Довідуємося, що саме тепер друкується його праця у Канадському Інституті Українських Студій в Едмонтоні на тему „Екзод Тараса Шевченка" і він мріє писати ще й другу про „хиттійський міт у творчості Тараса Шевченка", але це тоді коли він закінчить монографію, яка зараз у нього на станку п. н. „Пролегомени до Та-

(Закінчення на стор. 4)

Любов Коленська

ІНШИЙ СВІТ

II.

Після безконечної мандрівки — в кількох днях — відвідуючи стару і модерну пінакотеку картин — вид яких викликає неймовірний подив, після відвідин бібліотеки (2,000,000 книжок), після розгулювання по замках, між ними — Німфенбургу із його королівськими залями і статуями із мітологічного світу, що задивлені у води біля забудовань замку, після мандрівок по парках, наприклад, Англійському, розташованому на 600-акровій площі над Ізаром, що його на вподобу парку в Англії створив у пізньому XVII сторіччі Сир Бенджамин Томпсон, і де можна зустріти — чи на побережжі Ізару чи просто таки на стежках постаті — наче Адам і Ева, ще як „по раю ходили", а на яких тут не звертають уваги, — після отого стомилевого, здається, гуляння вам було треба пошукати за місцем, щоб відпочити.

А знайти його легко: сідаєте на лавочці на будь-якому скверику в затінку прастарих дерев, за кухлем холодного пінистого пива, закушуючи, якже популярним, баварським прецлем, який вам смакує як найбільш вибаглива страва. Коли ж ні — входите до каварні. Щоб надто не дошкулювала вам спека ви примощуєтеся на кріслі, понад яким розіп'ятий парасоль, що дарує вам ласкаву тінь, і в оточенні квітів, ніби барвистих екзотичних птахів. Коли ж дощ, бо вже пізніша пора, то перед вашою калиткою, не обов'язково дуже повною, відкриваються двері елеґантної каварні. І навіть, коли вам доведеться увійти туди самій — ви того не відчуваєте, бо за столиками безліч людей, переважно туристи, а вони — розсміяні і балакучі. Кава і мюнхенське печиво тут пресмачні; з ними лише могло б конкурувати печиво вашої бабуні, що колись на досвітку випікала для вас усілякі ласощі. Опинюєтесь перед довгим столом, закритим склом, і вибираєте, що вам лиш до вподоби — завиванці з маком, піріжки з горіхами чи сливками, традиційний штрудель із ванілевим кремом, рогалики начинені різним добром чи „наполеони", що їх „змітають" каварняні гості. Коли ж ви надворі, то при тому чи іншому столику примощуються музики — деякі поодиноко — з акордеоном, скрипкою або навіть розташовується симфонічне тріо або й більше оркестрантів — і ви маєте нагоду почути цілий концерт будь-кого із німецьких клясиків.

Чи бачите, он до вашого столика підходить юнак. На ньому темносиній оксамитовий піджак, а волосся в нього довге — воно аж поза рамена -блискуче, шовкове, барви білого золота; в сонці воно мерехтить. Юнак грає на акордеоні якусь ніжну і властиво простеньку мелодію, в якій повторяється дивний, тужливий рефрен, що дзвенить на самих висоикй тонах; вам здається, що це звук сопілки, чи може, що начебто хтось проводить смичком по беріжку кришталевої чаші, або, що це в леготі вітру розспівалася кучерява верба над Ізаром... Юнак кінчить грати і входить поміж людей із циновою тарілкою. Ви кидаєте туди монету і на мить, ваші очі перестрівіаються із блакитнооким поглядом. Він скидає з голови темносиню оксамитову шапку на вподобу середньовічної, бакалярської, оздоблену пером якогось гірського птаха, і з емфазою, в доземному поклоні, черкає нею аж до землі. Від його швидкого руху на рамена розсипаються його кучері і хвилюють щедрістю золота... І від того теж у вас особливий настрій, наче б перед вами пристанув хвацький шляхтич із прадавньої німецької аристократії. Бо і який в нього поклін, яка елеґантна і ґраціозна подяка!

Та як не як, а вам таки не годиться промовчати про іншу молодь, вправді її лиш горстка, але вона існує — це т. зв. панкс. Хвала Богу, що їхній екзотичний родовід ніяк не можна приписати „гнилій капіталістичній" Америці, — як це пишуть кремлівські можновладці, — а країні королівської Великобританії. Ви не можете вийти з дива, що хоч надворі така дошкульна спека, що здається, — кожна ниточка у вашому одязі зайва, а вони, тобто славні „панкс", узуті в якісь дивні високі чорні черевики із металевими спряжками, що скидаються на сандалі воїнів римської імперії, та й одяг на них із преважкого чорного матеріялу, а в хлопчаків до того він ще розхрістаний на грудях. А волосся їхнє, пожалься Боже! Воно, немов у папуґаїв, розмальоване у різні строкаті пояски і переважно стирчить на самому чубку голови, ніби півнячий гребінь. Іноді хлоп'ячі голови побриті на взір шахівниці, а в інших хлопців чи дівчат воно довжезне і спадає по плечах кострубатими солом'яними віхтями, наче від віків невипрана ганчірка, зіткана із якогось никлого від старости прядива. Крок їхній, мабуть, що на показ, твердий, військовий. Та всі ті штукатерії минаються із ціллю, бо прохожі на них не звертають уваги. Вам здається, що вони навіть кажуть: „Хочете бути такими брудними чудовиськами — будьте собі! Прийде час, отямитесь!" А в самому середмісті, де і ряд кінотеатрів, прищулилися притемнені льокалі, що нагадують нам подібні на... 42-ій вулиці в Ню Йорку із їхніми порнографічними приманами... Та людей тут — небагато.

Мешканці Мюнхену та й усі газети говорять про безробіття, бідкаються, що подорожіли одяг, харчі і автомобілі. Правда, тут на шосе, чи на їздні менше авт і вони скромніші, менші, чим у ЗСА, та кількість їхня вистачаюча. А хіба ж ви відчували брак авта у Мюнхені, комунікація справді ідеальна! Та й до чого у вас власні ноги або й наколесник, для якого окремі тут дороги. Кажуть, що грошей тут немає подостатком, але за ввесь час вашого перебування якось вам не довелось бачити людини — обдертої, брудної, чи в лахмітті... А щоб побачити п'яницю, що валявся б на краю хідника теж ледве чи це можливо. Принаймні вам на очі такий не попадався. Адже дивно, бо баварці випивають багато, можливо, що їх від надмірного похмілля рятує отой велетенський... прецель, що ним вони закушують кожен ковток пива.

Закінчення буде.

Привітання УНСоюзом гостей з Австралії

СЛОВО ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА УНС Д-РА ІВАНА ФЛИСА ПЕРЕД КОНЦЕРТОМ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ У ЧЕТВЕР, 3—ГО ЖОВТНЯ 1985 РОКУ.

Вітаю вас від Українського Народного Союзу, який гордиться тим, що він став спонзором цього вашого великого турне по містах Америки і Канади.

Сердечно дякую вам за ваші труди, вкладені у підготову та постановку цих ваших виступів по осередках поселення українців у цих наших двох країнах, наших прибраних батьківщинах.

Від усіх нас висловлюю признання вам усім за те, що ви плекаєте українське хорове та хореографічне мистецтво та знайомите народи країн вільного світу із нашою культурою, бо ця ваша праця є великим вкладом у змагання українського народу стати вільним і ні від кого незалежним.

Від імені Українського Народного Союзу на знак признання і подяки за всі ваші труди та досягнення перешлемо поштою як символічні дарунки, по два томи англомовної енциклопедії українознавства вашим шановним керівникам — диригентові хору „Чайка" панові Степанові Кореневі та керівникові і хореографові „Веселки" пані Наталії Тиравській.

Рівночасно заявляю, що ми, Український Народний Союз, готові обдарувати такими двома томами енциклопедії, два університети, наукові установи чи бібліотеки, що їх ви нам порекомендуєте.

В Ню Йорку на вашому концерті вітатиме вас від УНСоюзу наш головний касир Уляна Дячук, яка вручить Вам пропам'ятні таблиці — плякети з признанням і подякою від нашої установи для ваших двох ансамблів.

Ще раз сердечно вітаю та бажаю вам успіхів! Щасти вам Боже у вашій так корисній праці.

СЛОВО ГОЛОВНОГО КАСИРА УЛЯНИ ДЯЧУК НА КОНЦЕРТІ В НЮ ЙОРКУ В СУБОТУ, 5—ГО ЖОВТНЯ 1985 РОКУ.

Вітаю хор „Чайка" і танцювальну групу „Веселка" від Екзекутивного Комітету Українського Народного Союзу і висловлюю щиру радість, що вони прибули до нас з далекої Австралії і своєю приявністю між нами заманіфестували єдність українського духа. Їх приявність між нами є найкращим доказом, що не існують географічні кордони, які розділювали б українських людей, розсіяних по всіх континентах. Усіх нас на всіх континентах світу єднають спільні національні ідеали і єднає нас спільний труд над творенням культурних цінностів, яких не можна творити під ворожою окупацією в Україні. Спів і танок — це невідємні частини мистецтва, а мистецтво — невідємна частина культури народу. Українська пісня й український танок — це найдавніші скарби українського народу і ці скарби зберігаються завдяки таким ансамблям, як „Чайка" і „Веселка".

На руки диригента ходу „Чайка", маестра Степана Кореня та хореографа і керівника танцювального ансамблю „Веселка", шановaної Наталії Тиравської, складаю щирі ґратуляції за цей прекрасний вечір. Хоча живете, дорогі гості, далеко від України, але вашою дбайливо підібраною та блискучо виконаною програмою, заманіфестували ви нам свою велику любов до українського хорового мистецтва та до українського танку.

Бачимо також, що успішно цю любов вщіплюєте і передаєте молодшому поколінню, народженому вже в Австралії, які тут так вміло перед нами виступали.

Не менше, щиру подяку складаю солістам Валерієві Ботте і Ярославові Ліщинському та піяністці Галині Кривенко, за їх великий мистецький вклад у цей концерт. Ми повинні бути гордими, що розуміння вартости рідної культури просякло в усі осередки українського поселення в діяспорі і що те розуміння так пишно проявилося у нашій громаді в Австралії.

Музика і танець говорять інтернаціональною мовою. Їх розуміють всі народи без перекладу. Ми радіємо, що маємо у цих двох мистецьких одиницях і у солістах, якнайкращих амбасадорів української пісні і танку в Австралії. Тут слід підчеркнути один факт, а саме, що українців в Австралії за останнім переліком є приблизно 37,000. Всі вони переселилися туди по Другій світовій війні. Не заставши жадного зорганізованого життя, мусіли будувати його від самого початку.

Український Народний Союз, який від зарання свого існування активно сприяв усім проявам творчого духа, зокрема культові української пісні й українського танку, вважав за свій милий обов'язок спонзорувати турне австралійських ансамблів на північно-американському континенті.

Маю шану передати тепер дві плякети, які звучать як слідує:

Хорові „Чайка" і (ансамблеві „Веселка") на знак признання і подяки за плекання українського хорового мистецтва (українського хореографічного мистецтва) в далекій від рідної України Австралії та за величаве і тріюмфальне турне по українських осередках Америки і Канади
Український Народний Союз

Крім цього на концерті у Філядельфії передано вже два комплекти двотомової Енциклопедії Українознавства. Два другі комплекти будуть вислані до університетів чи наукових установ в Австралії, які будуть вибрані ансамблями.

Бажаю „Чайці" й „Веселці" дальших якнайбільших успіхів у їх виступах на цьому континенті і запевняю оцих наших земляків з Австралії, співаків і танцюристів, що збережемо їхні відвідини у вдячній пам'яті! Щасти вам Боже!

РЯТУЙМО МОЛОДЕ ЖИТТЯ!

Молодий 28-літній українець Мирон Горак, який із батьками Антоном і Надією Гораками живе в Санрайз біля Маямі, Фла., важко хворий на серце. Його єдиний рятунок - прещеплення серця!

Шпиталь університету Фльориди в Гейнсвіллі, де відбуватиметься операція, вимагає початкової вплати 50,000 дол. на покриття шпитальних коштів. Ні Мирон, який тепер уже не здібний до праці, ні батько, який саме стратив працю, не розпоряджають такими великими сумами (їхні фінансові ресурси вже зовсім вичерпалися), тому й цей апель до людей доброї волі: порятуйте життя молодої української людини та складіть на цю операцію перещеплення серця якнайщедріший даток!

Всі датки (які можна відтягати від федерального податку) проситься висилати на Myron Horak Trust Fund (for heart transplant), c/o Sun Bank, P.O.Box. 5100, DowntownCtr. Office, Ft. Lauderdale, Fla., 33310. Acct. No. 4016512194, або Assumption of the Blessed Virgin Mary Ukrainian Catolic Church in Miami (Myron Horak Heart Transplant Fund), 39 N.W. 57th Court, Miami, Fla.33126.

Лікарі дають Миронові всього декілька місяців життя, отже операція мусить відбутися в можливо найближчому часі! Тому й ще раз прохання - поможіть рятувати молоду людину, а Господь відплатить вам сторицею!

Збірку започатковано під проводом о. Степана Зарічного, пароха української католицької церкви Пречистої Діви Марії в Маямі, де родина Гораків є активними членами.

Проситься всю українську пресу в ЗСА та Канаді по змозі якнайшвидше передрукувати цей апель.

Концерт в Бразилії

У зв'язку з святкуванням 170-ліття з дня народження великого українського поета Тараса Григоровича Шевченка, відбулося турне вінніпеґського хору імени Олександра Кошиця по Південно - Американському Континенті. Ця радісна несподіванка перетворилась в ґрандіозне свято для всіх місцевих українців. До Куритиби, штат Парана, хор прибув 23-го серпня насвітанку. Поклавши вінок квітів на пам'ятник Тараса Шевченка, на площі Україна, хор прибув в товариство „Хлібороб", де відбулося офіційне прийняття в честь гостей з Канади. Наступного дня, 24-го серпня, о 8-ій годині вечора в залі культурного центру „Полтава" відбулася велика святочна програма.

Хористів вітали Владика Єфрем, Епарх Української Католицької Церкви в Бразилії, та д-р Альфонсо Антонюк, голова Української Центральної Репрезентації. Після програння бразилійського гимну почався концерт хору. Першою точкою програми був величавий канадський гимн, який виконав мішаний хор, яким диригував маестро Володимир Климків. Стрункий і дебелий маестро енерґійно провів виконання цього твору. Звучність хору була суцільна і компактна. Акорди лились як каскади водоспадів, в яких звучали слова, „О, Канада, наш дім, наша батьківщина". Після цього помпезного виконання зазвучав „Заповіт", муз. К. Стеценка в тональності мі-мінор. Чудово звучали високі сопрани на ноті соль другої октави, на фермато. Які голоси, яка краса гармоній при закінченні фрази модальним акордом ре - мажор, який вирішується в унісон мі-мінора у всіх голосах. Характерною особливістю музики „Заповіту" є несподіваний каданс, який падає на слово „широкого"(„серед степу широкого") могутнім акордом до мажор.

А ще більшою несподіванкою була пісня „Думи мої" в обробці Е. Козака. Новизна його обробки полягає в тому, що пісню обрамляє вступ та кінцівка, які співаються мурмурандо. Кінчается пісня сумним унісоном мі-мінора. Завдяки цій обробці Е. Козака, ця пісня стала правдивим художнім твором, гідним для концертного виконання.

З церковної музики були виконанні: „Благослови, душе моя", К. Стеценка, „Святий Боже" О. Кошиця та „Хай воскресне Бог" Д. Бортнянського. Виконання цих творів було в стилі відповідним для канонів церковної музики тих часів. Загальна звучність відзначилась меншою силою, але більшою ясністю і глибиною. Після мішаного хору виступив жіночий фолкльорний хор в гарних народних строях, який виконав три пісні — „Била мене мати"; „Зачарована Десна", яка по закінченні співу ще довго бреніла, як марево в повітрі. Чоловічий хор під керівництвом Ореста Левицького відзначився чітким ритмом та бездоганним ансамблем. Вони виконали пісні: „Бандуристе, орле сизий", соліст Богдан Василишин, у якого голос великого діяпозону і сили, та „Як за дальним небосхилом", муз. Майбороди. Ансамбль чоловічого хору був добре складений і чіткий. Серед інших солістів особливо відзначилась Марійка Ящик, вродлива співачка, яка виконала пісню „Жалі мої, жалі", в обр. Анатолія Авдієвського. Вона має рідкісний тембр голосу, типічний для весільного народного співу.

Тепер кілька слів про самого маестра Володимира Климківа. Диригує він впевнено, всі партитури знає напам'ять. Його диригування відзначається високою музикальністю. Він уміє чергувати нюанси „піяно" і „форте", швидкі темпи з повільними. Всі вступи він подає здебільшого правою рукою, а ліва допомагає і підкреслює характерні мотиви-підголоски або чутливі експресивні моменти. Заслуговує уваги його цікавий спосіб диригування пісні „Реве та стогне Дніпр широкий", в якому один куплет вливиється в другий, без помітної зупинки. Всі три куплети (перший на форте, другий пініссімо" і третій знову „форте"), він з'єднує в одноцільний „триптих". Паралельно музиці цей спосіб існує також в малярстві.

Підсумовуючи всю програму хору, можна виявити його основні характерні риси. Поперше, це вдалий вибір самого репертуару, всі точки чергуються різноманітно, без зайвої монотонности. Звучність хору є суцільна і монолітна. Нюанси чергуються різними контрастами сили звука і навіть контрастами самих темпів. Швидкий темп раптом переходить у повільний „хорал", як, наприклад, в пісні „Ой чорна я, чорна", обр. Авдієвського. В цілому хор зробив сильне враження.

Бажаємо хору імени Кошиця багато років успішної праці та здоров'я для його співаків, серця яких горять любов'ю до рідної пісні.

Іван Вовк

Виїмковий приклад, гідний наслідування

Не раз нам здається, що наші звернення й прохання до наших мирян відбиваються „наче горох від стіни", а буває так, що деякі, а їх є немала горстка, ще вередують й відмовляються жертвувати на виховання наших священиків, бо їм здається, що це другорядна річ. А ми кличемо до всіх: „Відкрийте свою совість, серце й калитку та пожертвуйте на виховання й вишколення нашого священичого доросту, бо допомагаючи їм, допомагаєте нашій Церкві й нашому народові зберегтися від духової смерти!"

Милосерний Господь чує наші прохання й не хоче самоліквідації нашої Церкви, тому вряди-годи подає нам сторицею поміч, звідки ми навіть не сподівались.

Ось цього вересня принесла нам пошта цінного листа, в якому простими словами було написано: „Дорогий Владико! Після нашої телефонічної розмови 9-го серпня 1985 року, залучаємо жертву у світлу пам'ять по о. Йосифові Кучкуді, це брат Василь з дружиною Пелягією, чек на суму 25,000 долярів на вишкіл майбутніх українських священиків. Рівночасно залучаємо життєпис і знімку згаданого брата. Просимо помістити в пресі. Щирі, Василь і Пелягія Кучкуди".

Прийнявши цей княжий дар, ми з щирою охотою виповняємо скромне бажання достойного панства В. П. Кучкудів, й сповнені глибокою до них пошаною, подаємо нашим вірним, хто був цим священиком, в пам'ять котрого брат Василь з дружиною Пелягією створили фундацію: „Вишкіл будучих українських священиків". Світлої пам'яті о. Йосиф Кучкуда народився 1891 року в Поморянах, у Західній Україні. Середню освіту здобув у Золочеві, де жив у бурсі разом із своїм молодшим братом Василем, що у цей час був у Технічній школі. Закінчивши теологію і катехитуру із нашим св.п.. Патріярхом Йосифом у Львові, став сотрудником у свого тестя шамбеляна Д. Склепковича у рідному містечку Поморянах. Після Першої світової війни польська поліція заарештувала його ніби за протидержавну діяльність. У Зборові відбувся суд, на якому о. Йосиф Кучкуда відмовився від леґальної адвокатської помочі й особисто перейняв свою оборону. Боронився він історією та датами, бо в той час, що йому закидали працю проти польської держави, такої тоді держави не було, а була лише Австро-Угорщина.

Після довгого процесу Отець нарешті був звільнений та вийшов на волю з бородою, яку запустив в тюрмі, як протест. Про перебіг процесу на суді та про поведінку польських урядників і поліцаїв у тюрмі він докладно змалював у брошурі, яку польський уряд негайно сконфіскував. Майже чудом якось одну брошуру врятували.

Працю освітньою серед народу продовжував він далі. Маючи свого брата Василя, як фінансову базу у Америці почав працювати над здійсненням своєї мрії, а саме: спорудити український сиротинець в Галичині, бо після Визвольних Змагань залишилося у нас багато сиріт. Бажаючи зреалізувати свої мрії і бути біля рідних й знайомих відмовився о. Йосиф від більшої парохії і став парохом у сусідних Бібщанах.

Спочатку доїжджав і побудував парохіяльний дім, до якого згодом перенісся з цілою родиною. Будучи скромним душпастирем з покликання й ідейною людиною, його родина мусіла жити скромно, бо все були якісь важливіші позародинні справи. Тому його дружина св.п. Любов, що мала закінчену Експортівку (Вищу Торговельну Школу) у Відні, взялась до діла, бож треба було виховати трьох дітей та дати їм освіту. Маючи знання св. п. їмость в короткому часі заснувала — робітню „Мистецтво вишивок", яка доставляла церковні ризи, хоругви та обруси по парохіях всієї Галичини. Понад сто дівчат мали постійну працю, переважно із недалекого Урманя, як також дві кравчині, одна мисткиня та три продавчині -агенти, що все роз'їздили по Галичині.

Стративши старшого сина Володимира, що виконав наказ ОУН Організації, рятуючи окружного провідника, отець Йосиф був морально заломаний. В день приходу німців вранці по дорозі до церкви, остеріг його чесний парохіян і благав: „Отче, не йдіть до церкви, а скоро скрийтеся в ліску, бо за вами питали, і зараз на конях будуть на плебанії". Дійсно, за кілька хвилин „істребітельний отряд" вломився у хату, і там розстріляв двох патріотів, яким удалось втекти із конвою, коли везли їх на схід, під час бомбардування.

Друга світова війна не принесла нам сподіваних надій. Німецька окупація не була легкою. Наймолодший син десь зник. Німецьке ґестапо заарештувало о. Йосифа, і тільки завдяки інтервенції парохіян та деяких діячів вдалося добитися, що отця остаточно звільнили.

Після повернення „подібної, червоної армії" перенесення на нову парохію не було легким, й цей неспокій й ненависть життя відбились на нервовому стані отця. Вичерпаний організм не витримав напруження й почалася недуга, ульукс-виразка шлунка. Так із совєтського шпиталя вже не вийшов і помер у 1945 році.

Нехай цей Фонд його брата Василя Кучкуди та дружини Пелягії буде дальшим прикладом патріотизму й жертвенности, які нам так дуже потрібні, а пам'ять по отцеві Йосифові Кучкуді нехай залишиться навіки. В.Й.П. (Примітка: цю біографію-життєпис написав Олександер Кучкуда, син св. п. о. Йосифа Кучкуди, що проживає на Фльориді).

Хочемо запевнити достойних панство В.П. Кучкудів, що їх ім'я золотими буквами записане буде в анналах Української Семінарії св. Василія в Стемфорді, а наші питомці в щоденних мольбах заносити будуть свої мольби перед престіл Всевишнього за душу спочилого о. Йосифа, та випрошувати будуть миру і благословення для тих, що стали прикладом небувалої жертви, в любові й посвяті для нашої Помісної Церкви.

Тому й закликаємо наших мирян: „Молімся за духовні покликання, просім Господа жнив, щоб післав нових женців на ниву українських християнських душ помагайте жертвами, щоб наша Церква росла й розвивалася у нове тисячоліття, що ми всі його очікуємо. Хай взнеслий приклад родини Кучкудів стане для наших вірних щирою заохотою, що й у цій великій потребі ми могли здійснювати наше завдання у школенні наших питомців на службу нашому народові.

Звертаємося із чемним проханням до тих, у кого є зрозуміння цієї місії, складати свої пожертви на ім'я Владики Василія, Стемфордського Ієрарха, за що заздалегідь будемо вдячні й зобов'язані.

Н.Н.

ДОПОВІДЬ В. МОРОЗА В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н.Дж. — В п'ятницю, 11-го жовтня ц.р., о год. 7:30 вечора, тут в Українському Народному Домі, при 140 Проспект авеню, Валентин Мороз виголосить доповідь на тему: „Поезія і життя Василя Стуса". Після доповіді запити і відповіді.

40-літній ювілей УДКомітету в Бельгії

Українська Громада в Бельгії відзначила в суботу 14-го вересня ц.р. 40-ліття існування своєї громадської установи — Українського Допомогового Комітету, що був оснований в червні 1945 року.

Святкування відбулося на Франкополі в приміщеннях Виховно-Відпочинкового Центру, а Св. Літургію відправив о. митрат Іван Кіт в сослуженні о. диякона Романа Ковальчука, в модерній церкві в Франкоршампі. Чудово співав Візантійський хор під мистецьким керівництвом проф. М. Антоновича з Утрехту у виповненій вщерть церкві.

Ювілейна гостина відбулась в новій залі Франкополя. Свято відкрив голова УДК д-р В. Попович, згадавши основоположників УДК, з яких в живих залишився Митрополит українців Канади, архиєпископ Вінніпеґу Владика Максим Германюк. Вставши з місць присутні вшанували пам'ять діячів і членів УДК, що відійшли у вічність. Між померлими згадав він першого голову УДК М. Граба, першого секретаря М. Демчука, Б. Косого, В. Мокловича, Дм. Андрієвського, о. І. Атаманця, о. кан. Гуканчика, о. Г. Музичку, о. митр. прот. І. Бачинського, А. Чепака, В. Гусака, проф. І. Витязя, д-р В. Лютика, І. Михайліва, В. Ревенка, і ін. Промовець накреслив етапи праці УДК і підкреслив ідейність та витривалість у праці керівних осіб з УДК як у Централі, так і по філіях. Окремо підкреслив заскуги генерального секретаря УДК, мґр Омеляна Коваля, який безперервно повних 35 років видержав на своєму пості, виконуючи рішення загальних зборів та головної управи, ведучи при цьому повсякчасно бюро Секретаріяту. Крім того, виконував на протязі багатьох літ функції генерального секретаря інтеркомітету та відповідальної функції у громадських надбудовах КОУГЦУ і СКВУ. Він відмітив також вклад праці Іванни Коваль, яка весь час допомагала в праці Секретаріяту УДК. Від 1951 року УДК не мав ні одної платної сили, а праці було не менше, як не в одному державному консуляті.

УДК займався багатогранною працею, починаючи матеріяльною допомогою, правними порадами, обороною соціяльних і національних інтересів і культурно-освітньою діяльністю і на інформації та зовнішніх зв'язках кінчаючи. Велику допомогу подано нашим людям в еміґруванні до інших країн та в оформленні різних документів, а що найважливіше, виєднано в бельгійському уряді право на відмічення української національности в картах ідентичности.

На ювілей наспіло багато привітів: від Владики Митрополита Максима Германюка, Владики Архиєп. УАПЦ Анатолія, Владики Івана Прашка з Австралії, Владики Михаїла Гринчишина з Франції. Прийшла вітальна телеграма від голови УДП, ОУН, АБН, Я. Стецька, вітальні листи від Секретаріяту СКВУ, від о. Івана Дерев'янки, настоятеля УАПЦ в Белгії, голови і генерального секретаря КОУГЦУ С. Мудрика і І. Дмитріва, від Президії Ради і Головної Управи СУБ, від Президії Европейського Комітету ювілею 1000-ліття Хрищення України-Руси. Наспіла також телеграма від Екзекутиви Комітету Українців Канади, лист від ЛВУ Канади, від колишнього скарбника УДК Я. Пришляка, від колишнього генерального секретаря УДК В. Макара і його дружини, від колишніх — члена Головної Управи УДК мгра Г. Ощипка та голови Об'єднання Українців Голляндії проф. О. Кушпети, від голови ГРУГОБ проф. Петра Зеленого. Усно вітали: голова Об'єднання Українок Бельгії Софія Сидор, яка вручила ювілейний подарунок — мистецьку картину, інж. І. Левицький — голова КУ СУМ і Христя Когут, голова НаСУС.

Ювілейну гостину поблагословив о. Петро Костюк, Візантійський Хор відспівав молитву. Відтак усі проспівали многоліття. Обід був старанно приготований панями з ОУБ, яким допомагали в обслузі сумівці. Господарем гостини був інж. Іван Левицький, культурно-освітній референт УДК.

Вершком святкувань була, крім Богослуження, концертова частина, в якій виступив Візантійський Хор під мистецьким керівництвом проф. М. Антоновича, що проспівав пісні: „Вилітали орли" муз. К. Стеценка, „Карпати" І. Шамо, „Гей, браття, опришки" Кос-Анатольського, „Могила" Д. Котка, „Чорнявая молодичка" обр. А. Гнатишина, „Козак коня напував" обр. А. Гнатишина, „Вечірня пісня" К. Стеценка та „Закувала сива зозуля" П. Ніщинського. Пісні були добре підібрані, а їхнє виконання відбилось могутнім акордом в серцях учасників свята. Довгі гучні оплески примусили хор відспівати додаткову пісню-серенаду, після чого заповідачка Віра Коваль склала хорові подяку голляндською мовою, вручивши китицю рож його дириґентові.

Другу частину концерту розпочала Віра Коваль деклямацією частини поеми Івана Франка „Великі Роковини", яку присутні прийняли з одушевленням. Виступ балетної групи „Метелик" з Редінґу, Англія, під керівництвом хореографа Михайла Буряка був на високому технічному рівні з питомим йому жвавим темпом. Балет виконав п'ять народних танців з надзвичайно віртуозними частинами сольо керівника балету. Глядачі були зачаровані танцями й нагороджували їх щедрими оплесками.

На закінчення виступив зі словом генеральний секретар УДК мґр Омелян Коваль і склав подяку членству за вірність своїй установі, а провідному активові — за витривалість і тісну співпрацю на протязі десятиліть. Ця співпраця і організаційна дисципліна дозволили вдержати УДК в повній активності аж досі. Відмітив потребу скріплення українських родин через збереження віри і народних звичаїв, а зокрема через плекання української мови. В наближенні до 1000-ліття Хрищення України потрібно змобілізувати всі наші сили і засоби для належного відмічення цього небуденного ювілею, захищаючи його перед зазіханнями захланного північного сусіда, що в час хрищення Руси-України ще не існував як народ. Для того наше громадське життя повинно бути зміцнене, а молодші покоління повинні знайти своє місце в членстві наших установ і в їх керівництві. Організовано — переможемо, а поодинцем — заникнемо, заключив промовець своє слово. Відтак він прочитав текст телеграми з привітом для короля Бельгії.

Подякою господаря свята виконавцям програми і паням з ОУБ, яким вручено китиці квітів, як також технічному персоналові за вкладений труд, закінчено концерт відспіванням національного славня.

Ще довго поза північ забавлялися учасники свята під звуки музики, зберігаючи надовго незабутні враження 40-літнього ювілею УДК.

Український День КУК в Торонто

І шуміло, і гуділо і дрібний дощик падав...над ранком у неділю, 8-го вересня...А потім все перестало...

Торонтонці з великим знаком питання до погоди та з парасолями обережно сідали до авт та їхали на оселю Київ, яких 45 км. на захід від Торонто. Там мав відбутися традиційний вересневий Український День Комітету Українців Канади відділ Торонто цього року Року Молоді, присвячений обороні доброго імени українців. Зір підіймався до сірих хмар...А може відкличуть?.. А вони на радість усіх ясніли...

Проїхавши брамою на площу Києва, справно обслуговаою фінансовим відділом КУК, з кольоровою стежечкою учасника паркуємо під деревами. А ну ж вилізе сонечко? Будемо в холодочку! І сонечко вилізло коли в 11-ій годині почався Молебень, що його спільно відправляли о. Бублик та о. Хабурський, сонце радісно пробилося через хмари, а там і розігнало їх. І тут парасолі придалися...,бо воно не по осінному розгарячилося, наче хотіло літо пригадати...А авта приїздили та приїздили...

У своїй проповіді о. Бублик спинився на трьох точках: Українському Дні, який повинні всі свідомі українці Торонто спільно відзначити, бож він присвячений Року Молоді, якої повинно бути більше поміж нами (Деж молодечі організації, які були запрошені на це свято?). І обороні доброго імени українця спільними силами та з Божою поміччю можна чуда робити! О. Хабурський у своїй проповіді в першу річницю смерти Блаженнішого Патріярха Йосифа читав цитати зі Заповіту Блаженнішого. Співав хор церкви св. Анни зі Скарборо, дириґент інж. Петро Бубела.

По Молебні всі розійшлися підкріплятися, хто в лісок, хто на лавочки під дерева, хто до їдальні в адміністраційнім будинку, де пані з Комітету Українок Канади приготовили смачний обід.

В тім же будинку над їдальнею відбувалася виставка праць мистця Віталія Литвина. А на площі та поміж деревами продавали добрі господарі свої соковиті груші, солодкі сливки, мед,..книжки.., Майже сорочинський ярмарок...

О год. 2-ій по обіді почалася мистецька програма. Проводив нею справно мґр Євген Романчукевич, заступник голови КУК, відділ Торонто. Він попросив до слова голову КУК інж. Ярослава Соколика, який відкривши свято, привітав присутніх і заявив, що Комітет Українців Канади не дозволить, щоб хто небудь потерпів у теперішній несправедливій нагінці на українців.

У програмі виступили хор СУМК східньої Канади, дир. Нестор Олійник, дівочий хор „Троянда", дир. Дрозд, група бандуристів — таборовиків (учасників надавно закіченого табору бандуристів). Ганя і Мирося Колесар в дуеті та хор УНО „Гайдамаки", дириґувала Параня Гарасимчук.

Поміж окремими точками виступили Андрій Вітер, посол федерального уряду, що передав привітання прем'єра Браєна Малруні та його запевнення у листі, що він не дасть зробити кривду жодній етнічній групі Канади. Також виступив д-р Микола Кушпета голова Фінансової комісії Захисту Прав Українців. Він закликав усіх до співпраці та моральної і матеріяльної підтримки акції.

Головну доповідь виголосила двомовно студентка права Богданна Дутка з Вінніпеґу, яка виступила перед Комісією Дешен в обороні українців. Її цікаве та розумне слово на тему „Чому вона виступила на комісії в обороні українців" понад двохтисячна публіка перивала оплесками та нагородила стоячими оваціями.

Після мистецької програми п. Бутко представив присутнім своїх трьох студентів — українців з канадської циркусової школи, які показали свої штуки, вміння та вправність глядачам. Цей найновіший додаток до програми Українського Дня справив багато приємности малим і великим.

Цікавий був також вибір королеви КУК, який вдало провів Любомир Хабурський з української телевізійної програми. Щаслива Христя Свідрик стала новою королевою, а Ріма Яців та Світлана Ліцина — княжнами. Їх привітала Аля Ключник, королева останніх двох років. Наталка Ємець, голова Комітету Українок Канади, висловила подяку всім тим, які приготовили цьогорічний вибір королеви. З інж. Соколиком вони спільно вручили ґратуляції та нагороди всім учасницям контесту.

Програма цьогорічного Українського Дня скінчилася. Сонце усміхалося, а легенький вітрець прохолоджував учасників. Люди не розходилися. Ще балакали, ще купували, а до панни Богданни черга бажаючих поґратулювати не зменшувалася...Відчувалося вдоволення, родинний настрій, приємно використаний день...

Оксана Бризгун-Соколик

Друга...

(Закінчення зі стор. 2)

ємниці Миколи Хвильового".

Не можемо відмовити своїй цікавості і запитуємо нашого співрозмовника, який його погляд на тему найновіших теорій про Т. Шевченка проф. Юрія Грабовича, що викликали таку хвилю обурення серед української спільноти. Наш співрозмовник застерігається, що не читав цілої праці, але лише виїмки у „Сучасності" які йому дуже сподобалися. Стверджує, що з теорією Ю. Грабовича можна завжди полемізувати на науково-філологічному рівні, як це і повинно бути. Він, однак, проти того, щоб до кожної справи забирали голос авторитативно та й витворювали опінію, непокликані до цього люди.

— Демократизм українців, великий позитив, — каже Плющ, — але, на жаль, у нас занадто часто демократія переходить в анархію. Наше село втручається не у свої справи. Літературу не можна робити патріотизмом, як не можна політики етнографізувати. Ми в етнографію і поетику впихаємо політику. Все у нас йде вкупі піццою, а це неправильно!

Ще деякий час Л. Плющ розповідає про свою теперішню працю, яка відкрила йому нового Хвильового-містика і на тему цього містицизму дискутує з К. Штуль.

Прислухуючись до їхньої дискусії, обережно запитуємо Л. Плюща чи це теперішнє захоплення літературознавством — насправді не є утечею від дійсности. На це наш співрозмовник із філософським спокоєм відповідає: „Бачите, марксизм виявився найбільшою утечею від дійсности, а рівночасно найстрашнішою дійсністю".

І ми переходимо в нашій розмові таки до дійсности, яка стоїть прямо за порогом — а це, до близьких у той час відвідин М. Ґорбачова у Парижі.

Питання акції і якої — є саме темою вечірнього зібрання у мешканні В. Лазаркевича, завдяки чому ми маємо нагоду до нашої зустрічі з Л. Плющем.

Довідуємося, що група молодих українців у Парижі приготовляється до акції разом із іншими протисовєтськими національностями та дістаємо інформації про групу дисидентів, яка створила т. зв. Інтернаціонал спротиву з осідком у Парижі. До неї належать різні народи, так чорні як і білі, яких лучить спільна ціль.

- У таких акціях, — завважує Л. Плющ, — треба не раз спілкуватися із національними групами, які не завжди нам по душі. Але, — як він уважає, — треба розважити чому та чи інша національна група була до нас ворожа. Чи це застарілі емоційні забобони, чи це частина політичних позицій цієї групи.

І тут ми знову зупиняємося на наших можливостях політичних впливів чи акцій у західньому світі і проблемі, як до того добитися ще і з особистою тепер для нас ворожою атмосферою.

На погляд Плюща, ми надто часто, маючи на думці політичну акцію, робимо лише імпрези, свята, вистави „Запорожця", які ніяк не імпонують чужинцям. Треба шукати інших способів, як ось, через особисті зв'язки, через практичні контакти за лаштунками політичного світу.

— Ми не вміємо, на жаль, торгувати, — стверджує Л. Плющ. — Нічого, що друкують українські установи не доходить до чужинців. Наукові контакти — це майже єдина можливість продістатися українським проблемам у зовнішній світ. Але, часами, як ось тепер у випадку приїзду М. Ґорбачова до Франції, треба шукати за більше радикальними акціями, радикальними, але не екстремними, Л. Плющ особисто проти терору.

Згадує про голодівку Павла Стокотельного, натякає на використання до одної із акцій пам'ятника Т. Шевченкові поставлено совєтами у Парижі.

У цій частині нашої розмови Л. Плющ вже зовсім думками у сьогоднішньому дні, тим більше що раз-у-раз дзвонить дзвінок і у квартиру входять все нові молоді люди — українські студенти і активісти.

За кілька хвилин із припливом хвилі молодої енерґії у цю темну кімнату, в ній гуде, немов у вулиї і ми, хоча запрошені до співучасти у зборах, прощаємося і залишаємо Л. Плюща у теплому колі молодих друзів.

І таку саме картину, його, у тому колі, таку іншу від спомину першої зустрічі, забираємо зі собою в дорогу, на другий континент.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСК Ню Йорк — „Ґотчі" С.К. 1:1

Вдруге за чергою в цьому сезоні, перша дружина УСК-у закінчила ремісовим вислідом 1:1, цим разом з відомим сильним клюбом „Ґотчі" за першенство першої дивізії Космополітальної Ліги.

В цих змаганнях, що відбулися в неділю, 22-го вересня ц.р. на площі Метрополітен Овал наші футболісти, не зважаючи на послаблений склад, в якому бракувало чолових змагунів (Мартінеза, Ляскана), ввесь час тримали ініціятиву, вели 1:0 аж до 88-ої хвилини, коли німці зуміли вирівняти 1:1. Єдиного голя для нашої дружини здобув Альвес у 35-ій хвилині. Були чергові можливості подвоїти рахунок, але брак вже згаданих чолових стрільців дружин значно ослабили боєздатність нашого нападу.

В загальному наша дружина вдовольняє своїх симпатиків гарною технічною грою, а висліди показують, що суперники в першій дивізії не є для нашої дружини такими страшними як виглядало раніше.

При більшій піддержці своїх симпатиків і при дальшій праці над собою наша дружина буде продовжувати гідно репрезентувати українців в цій ділянці спорту в найвищій клясі Космополітальної Ліги. Резервова дружина УСК-у перемогла резерву „Ґотчі" сухим вислідом 1:0. Завдяки цій перемозі наші резервісти зайняли чолову позицію в показнику табелі ігор у резервовій дивізії.

Склад дружини УСК-у в цих змаганнях: Ксавієр, Нюгоф, Чарний, Жовтий, Сабальякос, ДаСільва, С. Коваленко, Алвес, Мицак, Ошова, Ґіральдо і Рейс. Провідник і граючий тренер Стефан Коваленко.

Усі домашні ігри дружини УСК-у проводять на площі Метрополітен Овал. Чергові змагання, господарем яких є УСК, відбудуться у таких днях: 29-го вересня - УСК - Юніон Ленцерс С.К. 13-го жовтня - УСК - Сіркуло Еспаньол С.К. 17-го листопада - УСК - Спортсфрендс Пассейк С.К.; 1-го грудня - УСК - Шемрок С.К.; 15-го грудня - УСК - Коледж Поінт С.К.

С.К.

УСО „Тризуб" — „Данубія" С.К. 5:3

Ці перші змагання „Тризуб" відбув в неділю, 8-го вересня ц.р. на площі „Тризубівки". До перерви німці вели 2:0, використавши помилку воротаря „Тризуба", вони здобули 1:0 і після цього перейняли ініціятиву, у наслідок якої встановили вислід половини 2:0. Після перерви ініціятиву перейняла наша дружина, завдяки чому Зілько вирівняв 2:2 В дальшому ході гри „Тризуб" здобув ведення 3:2, але швидко після цього німці вирівняли 3:3. В кінцевих хвилинах зустрічі Насер, а пізніше Сесак остаточно встановили вислід змагань 5:3. В передзмагу резерва „Тризуба" зазнала поразки вислідом 0:2

УСВТ „Ч.СІЧ" — ПОЛЬСЬКИЙ С.К. 5:1

Були це други змагання нового сезону за першенство першої дивізії Гарден Стейт Ліги Ню Джерзі, які відбулися в неділю, 22-го вересня ц.р. на площі Фарчерс Ґров. в Юніон, Н.Дж. Звітова зустріч очікувалася з великою зацікавленістю — її, мабуть, можна назвати одною із центральних у першій половині сезону. Не вдаватимемося в історію минулорічних зустрічів: ревалізація цих дружин набула принципности, обидві досі на зазнали поразок. Минулого сезону „Ч.Січ" осягнула звання віцечемпіона першої дивізії різницею єдиної точки, що відділювала її від цього клюбу.

На початку звітових змагань польські футболісти вміло втримували рівновагу, завдяки солідній грі оборони та впевненого воротаря. Та з бігом часу українські футболісти посилювали свої плоди. Все таки конто ґолів для „Січовиків" відкрив Ромійно, змагун оборони в 12-ій хвилині, коли гості щільно прикріпилися до змагунів нашого нападу. Після цього чудового ґоля „Січовики", прискоривши кінцівки атак, почали розривати монолітну оборону поляків, завдаючи їх воротареві багато праці. В 24-ій хвилині чергову акцію Бакуна-Чижовича ефективно закінчив Ансальмо ґолем, яким підніс вислід до 2:0.

Після перерви перевага „Ч. Січі" в рухливості й завзятті була майже приголомшуючою і те, що м'яч тільки тричі побував в сітці воріт гостей, належить уважати щастям для польської дружини. Другу серію ґолів започаткував капітан „Ч. Січі" Андрій Бакун, коли в 5-ій хвилині відкрив своє конто сезону. В 70-ій хвилині Ігор Чижович подвоїв своє конто, здобувши з гарної подачі Ансальма 4:0. І знову Андрій Бакун завершив розгром дружини гостей у 81-ій хвилині своїм другим ґолем змагань, встановивши вислід 5:0. У 81-ій хвилині польські футболісти успішно закінчили одну із своїх нечисленних контратак, здобувши свого почесного ґоля. Не зважаючи на високу поразку, цей польський клюб залишається сильним конкурентом не тільки за чемпіонат першої дивізії, але і за чаші Ню Джерзі та ЗСА. Маючи в своєму складі так досвідчених футболістів з Польщі як „бомбадир" Вєловскі та Сломяни, Апалінскі, Мйодушевскі, Щепанек, й інших, ця дружина може подолати кожного суперника. Саме тому ця велика перемога „Ч. Січ" має особливу вартість. Тільки завдяки тактичній перевазі і дійсно бойовому настрою та великому бажанню перемогти, „Січовики" осягнули цей успіх. Ці преважливі елементи обіцяють прихильникам нашої дружини багато цікавого в біжучому сезоні. На відзначення заслужили усі дружини: впевнено і очайдушно діяв воротар М. Хамуляк, „залізними" оборонцями виявилися Ромійо Саба, Павлюс і Сирчвел; чудово диригували грою помічники — Брієнза і Ансальмо: наполегливо, розумно й безкомпромісово оперували змагуни нападу — А. Бакун, Чижович, Хмілевський, Торій і на зміну — Рубалевський та д-р В. Бакун. Треба теж відмітити вклад і солідну підготовку дружини і усіх деталей зустрічі, що їх вклав жертвенний провідник Володимир Бакун із своїм родинним штабом

(от)

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО ГРИЦКОВЯН, член УНС Відд. 276-го ім. св. Миколая в Ембриджі, Па., помер 11-го червня 1985 року на 80-му році життя. Нар. 1905 року в Україні. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку синів Михайла і Івана, дочку Лотті Бенсонґ, 11 внуків; братів Андрія, Вадима і Джералда; сестер Катерину, Розалію і Марію. Похорон відбувся 13-го червня 1985 року на цвинтарі Силванія Гиллс в Доґерті, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Іваницький, секр.

МИКОЛА ГНАТИК, член УНС Відд. 304-го в Баффало, Н.Й., помер 13-го червня 1985 року на 87-му році життя. Нар. 21-го грудня 1897 року в селі Одрехова, Сянок, Україна. Членом УНС став 1924 року. Залишив у смутку доньку Марію, внука Романа і зятя Романа Конотопського. Похорон відбувся 18-го червня 1985 року на цвинтарі Мт. Оливет в Тонаванда, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Гнатик, секр.

ПЕТРО ВІЛЬЧИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 283-го Т-ва „Запорозька Січ" в Обирні, Н.Й., помер 14-го червня 1985 року на 73-му році життя. Нар. 1912 року в Обирні. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку дружину Петрисю, сина Роберта, доньок Ґлорію, Марсю і Реґіну; 11 внуків; трьох правнуків, три сестри Елізабет, Павлину і Вірджінію. Похорон відбувся 17-го червня 1985 року на цвинтарі св. Йосафата в Обирні, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Г. Гавришків, секр.

МИКОЛА ҐУДЗОВАТИЙ, член УНС Відд. 437-го Т-ва „Самопоміч" в Рочестері, Н.Й., помер 16-го червня 1985 року на 81-му році життя. Нар. 1904 року в Калуші, Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Зіну, дочок Анну-Лесю і Ірину-Христину з родинами. Похорон відбувся 19-го червня 1985 року на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Малиніївський, секр.

КАТЕРИНА Б. ФРІМАН, член УНС Відд. 113-го в Деррі, Па., помер 17-го червня 1985 року на 67-му році життя. Нар. 12-го грудня 1917 року в Гостеттері, Па. Залишила у смутку мужа Тому, синів Тому, мол., і Реймонда. Тіло було спалене в крематорії.

Вічна Їй Пам'ять!

Ф. Коземчак, секр.

ПЕТРО КНИШ, член УНС Відд. 243-го ім. св. Михайла в Чикаго, Іл., помер 19-го червня 1985 року на 65-му році життя. Нар. 1919 року в Иллиной. Залишив у смутку дружину Марселлю. Похорон відбувся 24-го червня 1985 року на цвинтарі Лейкв'ю в Елк Тавншип, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар.

СТЕПАН ЯМЕН, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юра в Чикаго, Ілл., помер 7-го червня 1985 року на 71-му році життя. Нар. 15-го квітня 1914 року в Ґілберт Плейнс, Манітоба, Канада. Членом УНС став 1939 р. Залишив у смутку дружину Єву, доньку Филліс з мужем Семеном Ґардінер, внучку Таммі; братів Михайла, Миколая, Ґеррі, Володимира і Алекса; сестру Гільду з мужем Джаном Вебстером, племінників і племінниць і дальшу родину. Похорон відбувся 10-го червня 1985 року на цвинтарі Елмвуд Парк, в Ривер Ґров, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Семків, секр.

АНДРІЙ МАЄРИК, член УНС Відд. 161-го ім. св. Василія в Ембриджі, Па., помер 31-го травня 1985 року на 64-му році життя. Членом УНС став 1980 року. Залишив у смутку дружину Маргарету, сина, доньку, шестеро внуків і три сестри. Похорон відбувся 3-го червня 1985 року на цвинтарі Силванія Гиллс в Доґерті, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

А. Джула, секр.

МИХАЙЛО ЯЦИК, член УНС Відд. 156-го ім. Т. Шевченка в Брукгейвені, Па., помер 1-го червня 1985 року на 96-му році життя. Нар. 5-го травня 1889 року в Україні. Членом УНС став 1918 року. Залишив у смутку синів Василя, Андрія, Петра, Миколу; доньок Анну Плату, Фей Бирд; п'ятеро внуків і двох правнуків. Похорон відбувся 5-го червня 1985 року на цвинтарі Честер Рурал в Честері, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Новак, секр.

СТЕПАН ФІЦИК, член УНС Відд. 427-го ім. І. Франка в Ст. Катарінс, Онт., помер 1-го червня 1985 року на 35-му році життя. Нар. 1950 року в Ланкестері, Англія. Членом УНС став 1965 року. Залишив у смутку дружину Черил, батьків, сестру Діяну і брата Данила. Похорон відбувся на цвинтарі Вікторія Лови в Ст. Катарінс.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Дяків, секр.

БОГДАН М. КУСИЙ, член УНС Відд. 127-го ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й., помер 1-го червня 1985 року на 33-му році життя. Нар. 9-го вересня 1951 року в Баффало. Членом УНС став 1965 року. Залишив у смутку дружину Катерину; дітей Кляру і Джефрі; маму Розалію і брата Стефана. Похорон відбувся 5-го червня 1985 року на цвинтарі св. Матея в Гарденвіллі, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Гаравус, секр.

ЯРЕМА ПОПЕЛЬ, член УНС Відд. 222-го Т-ва ім. „Сірого Лева" в Клівленді, Огайо, помер 4-го червня 1985 року на 76-му році життя. Нар. 1909 року в Калуші, Західня Україна. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дочку Марту Галяревич з мужем Адріяном та синами Андрієм і Юрком; синів: Юрка з дружиною Вірою і дітьми Тарасом, Андрієм і Мелясею; Андрія з дружиною Ларисою та сином Миколою. Похорон відбувся 8-го червня 1985 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Ярослав Крищталович, секр.